

Brojni interpretatori (kako pokazuje Sreten Petrović) smatraju da je - posebno u oblasti estetike – pogrešno posmatrati epohu nemačkog idealizma kao *liniju koja se proteže od Kanta do Hegela*. Stolnic takođe zastupa ideju o razmatranju estetike koje će biti povեսno, ali ne i hronološko, budući da nit vodilja neće biti koncipirana tako da prati koncentrične krugove svih, taksativno nabrojanih, estetičkih koncepcija, nego tako da prikaže sâmu strukturu povesti estetike i ukaže na zaista relevantne autore i koncepcije u njenom sklopu.

Grlić na početku razmatranja estetike u nemačkoj klasičnoj filozofiji kaže da prava filozofska estetika, čim je u 17. veku omogućena, a u 18. i ostvarena, pokazuje kako ne može da se govori ni o filozofiji ni o estetici ukoliko ona svoj predmet posmatra *strukovno estetski*, iz partikularne perspektive, već da njeni problemi moraju biti postavljeni filozofski. Tek nemački idealizam estetiku prvi put problematizuje *kao estetiku*, otvarajući na taj način teorijsku perspektivu koja oblikuje filozofiju umetnosti i u savremeno doba. Da bi to bilo moguće, estetika se ne sme ograničiti na svoju sadržinu - sopstvene pojmove i teme, koliko god da im filozofski pristupa, već mora konstantno problematizovati i formu, tj. vlastitu poziciju, kako u povesti, tako i u filozofiji uopšte.

Zbog toga za istoriju estetike nije od krucijalnog značaja da se izlažu svi filozofski sistemi u okviru kojih se pomenuo neki estetski fenomen, nego da se ukaže na one koji su uticali na zasnivanje i napredak estetike kao filozofske discipline. Primera radi, Tatarkjevič zapaža da se kod Aristotela jasno odvaja i definiše ono što će se kasnije oblikovati kao posebnost *estetskog doživljaja*, da bi se u Plotinovoj koncepciji posvetila posebna pažnja *estetskom aktu*, ali ono što potom sledi jeste dug prekid u razvoju estetičke filozofije – *od Plotinovog vremena do osamnaestog veka*.

Najznačajniji uticaj na filozofiju idealizma i njegovu estetiku, ipak, vrši Hjum, koji Kanta *budi iz dogmatskog dremeža* ne samo u sazajnom i praktičkom, nego i u estetičkom smislu. Iako određeni autori, na prvom mestu Kroče, govore negativno o Hjumovom senzualizmu, njegove teze o ukusu i lepom izvršile su značajan iskorak u evropskoj estetici uopšte, i nužno uticale na njen dalji razvoj u nemačkom idealizmu.